

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **O.L.** skazanego art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 18 marca 2025 r.
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 4 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 186/10,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 8 lipca 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 166/09
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego O.L. o wznowienie
postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 października 2024 r. O.L. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. II AKa 186/10, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 8 lipca 2010 roku w sprawie o sygn. II K 166/09. W treści pisma wnioskujący zakwestionował ocenę materiału dowodowego i w tym zakresie przedstawił własny pogląd, z którego wynikać ma jego niewinność. **Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

W złożonym przez O.L. wniosku brak jest argumentacji choćby potencjalnie wpisującej się w podstawy wznowienia. Na tle prezentowanej przez skazanego argumentacji wypada zaznaczyć, że jego niezadowolenie z ustaleń faktycznych czy oceny materiału dowodowego nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania sądowego. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Tym bardziej niezasadne na tym etapie jest eksponowanie uchybień w ocenie materiału dowodowego, który znany był sądom orzekającym w postępowaniu merytorycznym, a to właśnie czynił wnioskodawca. Wszystkie te okoliczności zostały bowiem poddane ocenie w toku właściwego postępowania jurysdykcyjnego. Właściwym polem do zakwestionowania oceny dowodów, czy błędnych ustaleń faktycznych była apelacja, którą zresztą obrońca O.L. wywiódł. Wznowienie postępowania może zaś nastąpić wyłącznie w ściśle określonych przez ustawodawcę podstawach. Takich jednak we wniosku nie wskazano.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także zaistnienia przesłanek wznowienia z urzędu, o których mowa w art. 542 § 3 k.p.k.

W oparciu o powyższe stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]